

over til en nærmere Drøftelse af Spørgsmaalene, straks udskyde flere Grupper af Personer, og det de største Grupper, med Hensyn til hvilke der efter min Mening ikke kan være nogen som helst Tvivl om, at Invalidrenten kan nedsættes.

Dette gælder for det første de Invalidrentenydere, der er fyldt 62 Aar, idet den Hjælp, der ydes disse Personer, helt og holdent udredes af det offentlige, altsaa er en ren Understøttelse. Jeg forstod ogsaa paa det ærede Medlem Hr. Axel Møllers Udtalelser, at han paa dette Punkt var enig med mig.

For det andet maa man udskyde de Personer, der endnu ikke er blevet Invalid. Ogsaa paa dette Punkt forstod jeg, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller var enig med mig. Og endelig og ikke mindst maa man udskyde den store Gruppe af Invalid, der allerede var Invalid, da Loven traadte i Kraft den 1. Oktober 1921, idet man ikke kan forsikre sig mod en Skade, der allerede er indtraadt. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller ryster paa Hovedet. Jeg skal senere vende tilbage til det Spørgsmaal, men jeg hævder endnu en Gang, at man ikke kan forsikre sig mod en Skade, der allerede er indtraadt, og om hvilken man ved, den er indtraadt.

Man vil deraf se, at det er fejlagtigt at betragte Invalidforsikringsloven som en Lov, hvis Satser der ikke kan røres ved, og jeg tror heller ikke, man fra nogen Side for Alvor kan hævde, at man her i Rigsdagen var klar over, at Invalidrenten skulde være uforanderlig. Af Folketingets Udvalgs Betænkning fremgaar det netop, at man har haft den Mulighed for Øje, mere eller mindre fjern, thi ellers vilde man jo ikke have brugt de Udtryk i Betænkningen, som man den Gang gjorde.

Naar jeg altsaa med Hensyn til denne lille Gruppe af Personer, nemlig dem, der først efter Lovens Ikrafttræden den 1. Oktober 1921 er blevet Invalid, og som i et vist kortere Tidsrum har betalt Invalidforsikringspræmie, og med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet overhovedet kan drøftes, aligevel saa afgjort mener, at der heller ikke for denne lille Grupper Vedkommende overhovedet kan være Tvivl, skyldes det følgende Betragtninger.

Den foreliggende Lov er trods de benyttede Udtryk ikke nogen Forsikringslov. Den er en Understøttelseslov, hvorefter der af det offentlige ydes en meget betydelig Hjælp til Invaliderne. Hele Ordningen hviler ikke paa Oprettelse af en selvstændig Forsikringsinstitution, men er knyttet til

Sygekassevæsenet og undergivet umiddelbar Statsledelse, og Ordningen er i alle Enkeltheder fastlagt ved Lovregler. Derefter maa Loven i sin Helhed lige saa vel som enhver anden Lov kunne ændres ved en ny Lov. Der kan efter min Mening ikke være nogen som helst Tvivl om Lovgivningsmagtens formelle Berettigelse til at foretage den foreslaaede Nedsættelse af Invalidrenten, og jeg er til enhver Tid rede til at paatage mig det fulde juridiske Ansvar herfor.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller anførte visse Betragtninger, som jeg skal komme lidt ind paa. Det ærede Medlems Argumentation angik dels den moralske, dels den økonomiske og dels den juridiske Side af Sagen. Hvad angaar det moralske, hævdede han, at man maa vogte sig for, at Lovgivningsmagten gaar fra sit Ord, thi ligesom man ikke regner med en Mand, der gaar fra sit Ord, saaledes gælder det ogsaa for Lovgivningsmagten. I denne Betragtning er jeg enig, men saaledes foreligger jo Spørgsmaalet ikke her. Her er ikke afsluttet en Kontrakt med Invaliderne; her staar vi overfor en Lov, der er vedtaget, og denne Lov kan forandres ved en anden Lov. Jeg maa ogsaa sige, at hvis dette ikke var Tilfældet, forstaar jeg ikke, hvorledes det ærede Medlem Hr. Axel Møller overhovedet turde stemme for den Lov, som vi vedtog i 1921. Hvorledes turde han stemme for en Lov, der paalagde Staten saa enorme Forpligtelser? Der kunde dog komme en Tid, da vi ikke havde Raad til at bære dem. Naar derfor det ærede Medlem Hr. Axel Møller er saa bombesikker i sin Anskuelse, hvorledes turde han da stemme for Loven i 1921? Jeg stemte for Loven, men jeg gjorde det under den selvfølgelig Forudsætning, at Loven kunde forandres, hvis Forholdene senere tvang os dertil; thi ellers vilde det have været uforvarligt for alle Partierne at stemme for denne Lov.

Dertil kommer, at det Ændringsforslag, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller i Forening med flere ærede Medlemmer har stillet, er efter min Mening inkonsekvent, det er ulogisk, det er et Monstrum i juridisk Forstand. Det er inkonsekvent af følgende Grunde: Det er inkonsekvent, fordi det ærede Medlem siger, at for de Personer, der er 62 Aar, gælder Forsikringslovens Regler ikke, for dem gælder Aldersrentelovens Regler. Det er jeg enig med det ærede Medlem i, men saa burde det ærede Medlem sige det samme om de Folk, der overhovedet aldrig har betalt Præmie, og